

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: F. T.

proti

žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. KUKHK-34797/DS/2017/Er

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 8. 2017, sp. zn. P/1558/2017/OS1/Jad, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), v příčinné souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce se měl dopustit přestupku tím, že dne 4. 5. 2017 v 16:08 hod., jako řidič motorového vozidla tovární značky, řídil v obci Hradec Králové na ulici Zámeček (u čp. 449) uvedené vozidlo a nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 30 km/h, stanovenou dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“. Silničním radarovým rychloměrem AD9T, v.č. 05/0165, s atestací k měření rychlosti jízdy do 30. 5. 2017, byla vozidlu naměřena rychlost jízdy 51 km/h, po odečtu tolerance odchylky v měření silničního měřidla ± 3 km/h, činila rychlost měření vozidla Honda 48 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 18 km/h.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem tří žalobních bodů (I. Měření rychlosti, II. Zavinění, III. Další námitky).
4. Žalobce namítal, že správní orgán se vůbec nezabýval dodržáním podmínek měření rychlosti dle § 79a silničního zákona, tj. zda bylo účelem měření rychlosti zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, zda bylo měření rychlosti provedeno na úseku určeném Policií ČR, zda bylo měření rychlosti provedeno v součinnosti s Policií ČR, či zda byly dodrženy požadavky stanovené Policií ČR v doloženém stanovisku; rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Měření rychlosti bylo provedeno skrytým, utajeným způsobem, přestože žádný zákon výslovně nestanoví, že by obecní policie mohla měřit rychlost bez vědomí osoby. Jelikož nebyl úsek měření rychlosti označen příslušnými dopravními značkami (IP 31a a IP 31b dle vyhlášky 294/2015 Sb.), bylo měření prováděno nezákonně a výstup z něj je tedy jako důkaz nepoužitelný. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti jakousi „odchylku“, aniž však jakkoliv tento postup odůvodnil či jej podložil důkazem, ze kterého legitimita takového postupu a případně správnost výpočtu odchylky vyplývá. Takový postup je podle názoru žalobce nepřezkoumatelný a neudržitelný.
5. Žalobce dále namítal, že výrobcem a současně i autorizovaným metrologickým střediskem (dále jen „AMS“) byl v případě použitého rychloměru též subjekt, RAMET a.s., který má dlouhodobě v ČR monopol na radarové rychloměry. Podle názoru žalobce je ověřovací list nezákonný, neboť byl vydán v rozporu s § 14 správního řádu (ověřovací list není nic jiného než osvědčení podle správního řádu, na které se vztahuje i právě citované ust.). Pokud totiž o ověření rychloměru rozhoduje jeho výrobce a prodejce (resp. vlastník), lze si jen stěží představit, že by taková osoba neměla ekonomický zájem na udělení ověření svému výrobku, když pokud by mu ověření uděleno nebylo, byl by rychloměr prakticky nepoužitelný a tedy také neprodejný. Z těchto důvodů žalobce požadoval zrušení ověřovacího listu v přezkumném řízení a do vyřízení tohoto podnětu navrhoval přerušit řízení, neboť se jedná o předběžnou otázku použitelnosti důkazu.
6. K měření samotnému pak žalobce namítal, že bylo zjevně provedeno nesprávně a snímky indikují nedodržení Návodu k obsluze. Správní orgán provedené měření hodnotil pomocí jisté „pomůcky“, aniž by žalobci umožnil se toho účastnit. Není zřejmé, z čeho a jak správní orgán provedené měření hodnotil. Dále správní orgán neprokázal, že by údajně porušená dopravní značka byla na dané místo stanovena na základě opatření obecné povahy, jak požaduje § 77 odst. 5 silničního zákona. Nad to, pokud by v daném úseku skutečně platil údajně porušený rychlostní limit, tento by byl nezákonný pro svou

naprostou neadekvátnost. Rozhodnutí prvního stupně je tak nepřezkoumatelné, neboť touto zcela zásadní otázkou se správní orgán ani nijak nezabýval.

7. Pro podporu svých námitek týkajících se měření rychlosti žalobce k důkazu navrhoval Návod k obsluze rychloměru, výslech obsluhy rychloměru k tomu, jak při ustavení a nastavení rychloměru postupovala, znalecký posudek k určení adekvátního rychlostního limitu pro daný úsek.
8. Žalobce dále namítal, že správní orgán nijak neprokázal a ani řádně neodůvodnil svůj závěr, že žalobce jednal v úmyslu nepřímém, tj. zda o rychlostním limitu věděl. Žalobce měl za to, že v daném úseku rychlostní limit 30 km/h neplatí, neboť na místě strážníkům sdělil, že se domníval, že platnost předmětné značky byla ukončena křižovatkou. Žalobce tedy maximálně jednal v nedbalosti nevědomé, toto však správní orgán nijak nezohlednil. Žalobce přitom zastává názor, že se skutečně jednalo o křižovátku, resp. správní orgán nijak neprokázal opak, tedy že by se nejednalo o křižovátku, ačkoliv mu tato námitka žalobce musela být známa již od počátku řízení. Ve věci tak existuje pochybnost o tom, jaký v úseku měření platil rychlostní limit.
9. Nadto, i kdyby se skutečně jednalo pouze o účelovou komunikaci (a tedy by se nejednalo o křižovátku), nelze přehlédnout, že v takovém případě nebyla tato hypoteticky účelová komunikace řádně označena sloupkem č. Z11c, Z 11d či Z 11g, a žalobce tak neměl žádnou reálnou možnost zjistit, že se nejedná o křižovátku, resp. právě z absence příslušného sloupku mohl legitimně dojít k závěru, že se o křižovátku jedná.
10. Pokud jde o další námitky, výrok je dle žalobce v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Jedná se zejména o absenci § 12 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., které stanovovalo zákonná kritéria pro výměru sankce. Ve výroku však absentuje též § 13 odst. 1 téhož zákona. Správní orgán dále uložil povinnost nahradit náklady řízení podle vyhlášky, která v době vydání rozhodnutí prvního stupně již byla zrušena. Úvahy správního orgánu o materiální stránce přestupku zcela pomíjí konkrétní okolnosti případu, resp. správní orgán zůstal toliko v rovině obecných a vágních tvrzení, což zcela popírá smysl a účel institutu materiální stránky přestupku. Takové odůvodnění je tak opět nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za šablonovité, nezabývající se jeho konkrétní věcí. Na závěr žalobce konstatoval, že je pro něj příznivější zák. č. 250/2016 Sb., neboť umožňuje uložit sankci pod spodní hranicí sankční sazby, tedy dává správnímu orgánu prostor pro správní úvahu, zda není na místě uložit pokutu v nižší výši, než jakou bylo možné uložit podle zákona, účinného v době spáchání údajného přestupku. Tento zákon rovněž zakotvuje katalog polehčujících okolností atp., i z tohoto důvodu se tak nepochybně jedná o úpravu příznivější. Tento zákon tedy měl být na jeho věc aplikován.
11. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný

zrekapituloval průběh správního řízení, obsah správního spisu a dále se k námitkám žalobce vyjádřil následovně.

13. K otázce zavinění žalovaný uvedl, že dle zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, pokud nestanoví zákon výslovně, že je potřeba zavinění úmyslného. V daném případě je nepochybné, že žalobce věděl, že může jet rychlostí nejvýše 30 km/h, byl srozuměn s tím, že pokud tuto rychlost překročí, poruší chráněný zájem společnosti, který spočívá v bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
14. Dle žalovaného lze zákonnost měření zjistit ze snímku radarového měřiče za pomoci „Pomůcky pro vyhodnocení měření“ vydané dne 28. 7. 2014 výrobcem předmětného radaru, firmou Ramet Kunovice, a.s. Po vyhodnocení zmíněnou šablonou lze jednoznačně konstatovat, zda měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, či nebylo. Správní orgán I. stupně postupoval správně, když vyhodnotil snímek z radarového měřiče AD9T a dospěl k závěru, že radar byl ustanoven v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán I. stupně postupoval při vyhodnocování snímku tak, že přenesl šablonu na snímek pořízený městskou policií a vyznačil prostor pro obě hranice ZOOMu, a pokud je pozice vozidla v obou případech na hranici povolené chyby, bylo vozidlo správně ustaveno. Měřené vozidlo se pohybuje ve vymezených polích „Začátek prostoru“ a „Konec prostoru“, které ohraničují kolmice vztyčené protnutím šikmých linek prodloužením vybraného svazku, tzn., že je zřejmé, že se měřené vozidlo po dobu měření nacházelo v radarovém svazku. Ze snímku je dále zřejmé, že v radarovém svazku se nenachází žádný předmět nebo překážka, která by mohla způsobit reflexi a měla tak možný vliv na měření. Zařízení umožňuje měření rychlosti vozidel pouze na krátké vzdálenosti, a není tak možné přiřadit výsledek měření jinému subjektu, než tomu, který se nachází na snímku. Zařízení je konstruováno tak, že na příjezdu vozidlo nejdříve fotí a poté měří jeho rychlost, a pokud vyjdou interní testy správnosti měření nezávislé na obsluze, snímek uloží. Na odjezdu vozidla zařízení pracuje opačným způsobem, nejdříve měří a na závěr, opět po testech, pohybující se objekt vyfotí. Toto se děje nezávisle na vůli obsluhy, která pouze před začátkem měření nastaví na radaru rychlost, jejíž překročení je pak automaticky zaznamenáváno. Vzájemně nastavené úhly radarové hlavy a kamery nelze měnit, obsluha radaru však musí dodržet rovnoběžnost osy jízdy měřeného vozidla s podélnou osou vozidla, ve kterém je měřicí zařízení zabudováno. V opačném případě by změřený objekt na snímku nebyl zachycen, nebo by byl zachycen pouze částečně. Mikrovlnné záření vysílané radarem se šíří přímo a chová se podobně jako světlo, prochází sklem a plastickými hmotami. Radarové vlny se odrážejí od kovových částí karosérie a některých terénních překážek, jako jsou například svodidla, sloupy veřejného osvětlení a železobetonové konstrukce, a vracejí se zpět k detektoru, který odražené paprsky zachytí. Zařízení poté na základě vnitřních testů složitými elektronickými obvody rychlost měřeného objektu vyhodnotí a „vypálí“ ji do snímku. K vyhodnocení snímku, resp. k vyloučení možného ovlivnění měření reflexí, byla použita šablona RAMET. Zařízení bylo použito v souladu s Návodem k obsluze. Měření rychlosti bylo provedeno osobou oprávněnou k měření rychlosti vozidel ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně tak výstup z tohoto měřiče přijal jako důkazní prostředek získaný v souladu s platnou právní úpravou.
15. V přestupkovém řízení bylo prokázáno, že měření vozidla žalobce bylo provedeno, a že byla naměřena rychlost 48 km/h po odečtu odchylky měření. Taktéž bylo prokázáno, že

měření provedl proškolený strážník kalibrovaným přístrojem. Výstup z radarového měřicího zařízení byl proto tzv. privilegovaným důkazem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č.j. 7 As 39/2007 – 66).

16. K námitce žalobce, že správní orgán provedl hodnocení snímku ještě před samotným zahájením řízení, a takové dokazování již následně nezopakoval v situaci, kdy by bylo žalobci umožněno se takového dokazování účastnit, žalovaný konstatuje, že správní orgán I. stupně vyhodnotil snímek měření a poté co shledal, že měření bylo provedeno správně a vzniklo tak důvodné podezření ze spáchání přestupku, řízení zahájil. V rámci dokazování bylo možné se seznámit se spisovým materiálem, případně v rámci dokazování požadovat opětovné vyhodnocení snímku.
17. Žalovaný shledal, že ve správním spisu se nachází OVĚŘOVACÍ LIST č. 116/16, vydaný dne 31. 5. 2016, vystavený společností RAMET a. s. Kunovice, Autorizované metrologické středisko AMS K22, z něhož vyplývá, že měřidlo: Silniční radarový rychloměr AD9T byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Ověření provedl S. U. CZ 1171/2011. Ze zákona o metrologii vyplývá, že státní metrologickou kontrolou měřidel se pro účely tohoto zákona rozumí schvalování typu měřidla, prvotní a následné ověřování stanoveného měřidla a certifikace referenčních materiálů. Subjekty, které vyrábějí nebo opravují stanovená měřidla, popřípadě provádějí jejich montáž, jsou povinny podat žádost o registraci Českému metrologickému institutu (§ 19 zákona o metrologii). Stanovená měřidla jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní (mezi nimi jsou pod položkou 2.2.1 i silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu – viz příloha k vyhlášce č. 345/2002 Sb.). Před uvedením stanovených měřidel do oběhu má jejich výrobce, a po provedení opravy těchto měřidel opravce, povinnost zajistit jejich prvotní ověření (§ 10 odst. 1 citovaného zákona o metrologii). Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Postup při ověřování stanovených měřidel stanoví ministerstvo vyhláškou. Ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou, nebo vydá ověřovací list, anebo použije obou těchto způsobů. Žalovaný je přesvědčen o tom, že měření bylo provedeno řádně schváleným a ověřeným rychloměrem.
18. K námitce týkající se dodržení podmínek měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií - seznam míst založen na listu č. 8 až 11 spisového materiálu. V ulici Zámeček je městská policie oprávněna provádět měření pouze v úsecích, kde je místní úpravou omezena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/h od č. p. 455 ke hřbitovu. V písemnosti ze dne 22. 2. 2017 č. j. KRP-17772-2/ČJ-2017-050206 vyhotovené Policií ČR je uveden soulad s dopravně – bezpečnostním hlediskem ve věci měření rychlosti ve vytipovaných lokalitách.
19. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud ve věci jednal dne 10. 8. 2020, pověřená pracovnice žalovaného se k jednání soudu omluvila, žalobce, ač řádně předvolán, se k jednání nedostavil. Krajský soud tedy věc projednal v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), tedy bez přítomnosti řádně předvolaných účastníků řízení, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s. Po projednání věci a prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
21. Správní spis obsahuje oznámení o podezření ze spáchání přestupku, úřední záznam zasahující hlídky městské policie, záznam o přestupku – fotografie, fotografie dopravního značení místa měření rychlosti, fotografie stavěného vozidla včetně řidiče, plánek úseku měření rychlosti, seznam míst určených k měření rychlosti schválených PČR DI, Hradec Králové, ověřovací list č. 116/16 s datem platnosti ověření do 30. 5. 2017, osvědčení o absolvování školení k rychloměru typu AD 9 a RAMER 10, a záznam o vyhodnocení snímku radarového měřiče.
22. Žalobce byl písemností doručenou mu dne 23. 6. 2017 předvolán k ústnímu jednání na den 3. 8. 2017. Předvolání obsahovalo poučení žalobce o tom, že má právo navrhnout důkazy, vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve stanovený termín proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, správní orgán provedl dokazování a sepsal protokol o ústním jednání. Dne 3. 8. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému podal žalobce prostřednictvím zástupce – České vzájemné pojišťovny motoristů - blanketní odvolání, na výzvu k doplnění náležitostí vad podání nereagoval. V odvolacím řízení žalobce žádné námitky neuplatnil. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl.
23. Ve vztahu k **důkazním návrhům** vzneseným žalobcem krajský soud podotýká, že správní orgány dostaly v posuzovaném případě požadavkům § 3 správního řádu, tedy zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce zpochybňuje správnost zjištěného skutkového stavu tvrzeními, která uplatnil teprve v žalobě. Předmětné námitky žalobce ve správním řízení neuplatnil, ač mu v tom nic nebránilo. Není proto možné správním orgánům vyčítat, že v řízení ze své vlastní iniciativy nezkoumaly jednotlivé hypotetické otázky vymykající se běžnému stavu věci. Pokud žalobce chtěl některé otázky učinit předmětem důkazního řízení (existenci dopravní značky, existenci křižovatky, oprávnění policie k měření, ověření radaru), měl tak činit právě v řízení před správním orgánem, nikoliv až ex post v soudním řízení správním. Soud si je vědom možnosti provádět dokazování i v řízení soudním, tento postup však v žádném případě nemůže učinit ze soudu jakousi další instanci správního řízení, před níž by mohl žalobce dle své libosti namítat jakoukoliv (byť naprosto hypotetickou) skutečnost a soud by namísto správního orgánu musel důkazní řízení opakovat (tento postup by ve své podstatě učinil celé správní řízení zbytečným postupem). Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36, a ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33). Krajský soud se s tímto obecným závěrem ztotožňuje a neshledává důvod, proč by nebylo možné jej přiměřeně aplikovat i v nynější věci. V nyní projednávané věci jsou

všechny vyjmenované podklady (důkazy) součástí správního spisu a správní orgány z nich při svém rozhodování vycházely. Vzhledem k tomu, že soud shledal podklady opatřené správním orgánem za dostatečné, nepovažoval za účelné provádět další dokazování. Krajský soud proto nevyhověl žádným důkazním návrhům vzneseným žalobcem.

24. Krajský soud se předně zabýval námitkou **přezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Principy přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí je třeba bezezbytku vztáhnout i na případy, kdy jsou přezkoumávána správní rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen skrze řádně odůvodněná, srozumitelná a určitá správní rozhodnutí se může účastník řízení účinně domáhat svých práv u nestranného soudu. Pokud pak správní rozhodnutí nedostojí vytčeným principům, například z toho důvodu, že z něj nevyplývá, jaký skutkový základ (skutková zjištění) vzal rozhodující správní orgán za svůj a jak jej následně právně hodnotil (jaké konkrétní právní normy na něj aplikoval), je třeba na takové rozhodnutí správního orgánu pohlížet jako na nepřezkoumatelné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 7 Afs 14/2014 - 80). Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek se vypořádaly s projednávanou věcí s ohledem na její podstatu a relevantní okolnosti tak, aby bylo zjevné, o jaké skutkové důvody své rozhodnutí opřely. Vzhledem k podání blanketního odvolání nevnesly žádné odvolací námitky do zjištěného skutkového stavu takové pochybnosti, aby vedly žalovaného ke zrušení rozhodnutí magistrátu. Soud námitku nepřezkoumatelnosti neshledal opodstatněnou.
25. Podle soudu nedošlo v řízení před správními orgány a při vydání napadeného rozhodnutí k vadám ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) až c) s. ř. s. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se ho dopustil žalobce. Jedná se zejména o záznam o přestupku obsahující fotografii z rychloměru AD9T, oznámení o podezření ze spáchání přestupku a úřední záznam o průběhu měření, který vypracoval zasahující strážník L. V.. Ve správním řízení byl proveden k důkazu též ověřovací list rychloměru a osvědčení strážníka potvrzující způsobilost k ovládání rychloměrů. Listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 atp.).

Ve správním řízení nedošlo ani k žádným jiným vadám, které by vyvolávaly nutnost zrušení napadených rozhodnutí.

26. Již v úvodu též soud předesílá, že jak upozorňuje judikatura, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů „tvoří jeden celek; proto může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškobrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje“ (rozsudek ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018-40, věc Imex Group, bod 18). Proto nemohou obstát námitky směřující proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud v napadeném rozhodnutí odůvodnění náležitosti splňuje.

Měření rychlosti

27. Žalobce předně zpochybňoval systém měření. K tomu soud hned na úvod poznamenává, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 As 46/2018-35, a ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Obecně vzato nelze vyloučit, že při měření rychlosti jedoucího automobilu silničním rychloměrem může dojít k chybě měření v důsledku zasažení překážky mezi stanovištěm rychloměru a měřeným vozidlem měřicím laserovým paprskem. K tomu, aby tuto možnost musel v řízení o přestupku správní orgán zkoumat, však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Tak tomu však v souzené věci nebylo. Krajský soud vycházel z toho, že uvedené měřicí zařízení bylo ověřeno a typ schválen. Přitom platí závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, podle kterého specifikace přístroje či metody měření rychlosti je otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně o metrologii. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů.
28. V posuzovaném případě však důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu nevznikly. Mezi měřeným vozidlem a rychloměrem totiž podle fotografie na záznamu z rychloměru žádná překážka nebyla. Navíc celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti.
29. K námitce žalobce, že správní orgán nezkoumal naplnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu ve správním řízení, soud uvádí, že se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, správní orgán není povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií a v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlostí obecní policií, a vznikly by tak o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vypořádat.

30. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu krajský soud konstatuje, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Ze správního spisu je zřejmé, že místo měření bylo policií k měření rychlosti určeno. K námitce neoznámení úseku měření krajský soud pouze konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou nevyplývá. Pořízený záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla a údaji o místě měření, s číslem snímku z měřiče a s označením výrobního čísla rychloměru, je zákonným důkazním prostředkem. Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom již zabývala i dalšími námitkami žalobce, včetně údajné nemožnosti měření rychlosti bez vědomí řidiče (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015-34). K námitce, že správní orgán se nezabýval účelem měření, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Je též třeba konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
31. Nedůvodná je námitka nepoužitelnosti důkazu – výstupu z rychloměru a podjatosti jeho výrobce a ověřovatele. Pro danou věc je podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77). Společnost RAMET a. s. není osobou, která se podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (úřední osoba), proto se na ni nevztahuje § 14 správního řádu. Ověřovací list rychloměru není osvědčením ve smyslu § 154 správního řádu, protože ho nevydal správní orgán. V posuzovaném případě ověření rychloměru provedla RAMET a. s. a uvedla použité etalony a měřidla v návaznosti na státní etalony příslušné jednotky, citovala kalibrační listy Českého metrologického institutu a RAMET a. s., označení opatření obecné povahy, metrologické předpisy a rozhodnutí o udělení autorizace č. 38/2000 ze dne 21. 12. 2000, to vše jako požadavky měření a podmínky měření, a odkázala na certifikát o schválení typu stanoveného měřidla ve znění revize ze dne 31. 5. 2013. Důvodné pochybnosti o správnosti měření v dané věci nenastaly.
32. Žalobce dále brojil proti tomu, že správní orgán neprokázal, že by údajně porušená dopravní značka byla na dané místo stanovena na základě opatření obecné povahy a i kdyby ano, jednalo by se o omezení svobody pohybu, neboť k takovému omezení nebyl důvod. Krajský soud k tomuto uvádí, že tato poprvé v žalobě namítaná skutečnost nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována a nevyvolávala tak žádné pochybnosti. Nebylo proto ani povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť zabývat, neboť v daném místě stanovený rychlostní limit byl zaznamenán jak v protokolu o dopravním přestupku, tak v úředním záznamu – oznámení o dopravním přestupku, a žalobcem nebyly po celou dobu nikterak zpochybněny. Lze očekávat, že pokud by žalobce byl přesvědčen o tom, že příslušné dopravní značení v daném místě absentovalo, bylo by to jistě to první, co by každý uvedl na svou obranu. Z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém místě byl skutek spáchán, jaká regulace rychlosti v daném místě platila a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktu, pro který byl žalobce potrestán. Skutečnosti, ze kterých správní orgány vycházely, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů. Žalobce do těchto závěrů nevnesl v

návaznosti na svou pasivitu ve správním řízení žádnou pochybnost, tudíž správní orgány nemusely nad rámec provedených důkazů provádět další dokazování, kupř. opatřením obecné povahy, neboť k tomu neměly důvod. Ani žalobní argumentace závěry správních orgánů v tomto ohledu nikterak nezpochybnila. Postup správních orgánů proto krajský soud navzdory přesvědčení žalobce neshledal nepřezkoumatelným.

33. Pokud se žalobce domníval, že měření bylo provedeno nesprávně, není soudu zřejmé, z jakého důvodu takovou argumentaci neuplatnil bezprostředně poté, co byl zastaven zasahujícím policistou. Na místě dle úředního záznamu žalobce pouze sdělil, že se domníval, že za dopravní značkou byla křižovatka a tím se dopravní značení ruší. V pozdějším uplatnění argumentace zpochybňující existenci rychlostního limitu, oprávněnost měření, apod. lze spatřovat i účelovost (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
34. Krajský soud za důvodnou neshledal ani žalobní námitku, že správní orgán bez jakéhokoli odůvodnění v rozhodnutí (tj. na základě jakého podkladu) odečetl od naměřené rychlosti 3 km/h. Zohlednění uvedené odchylky totiž vyplývá přímo z návodu k použití měřiče MUR-07, který byl k důkazu proveden při jednání. V části Základní parametry systému je uvedena metrologická přesnost měřiče následovně: do 100 km/h: ± 3 km/h a nad 100 km/h: $\pm 3\%$ měřené rychlosti. V daném případě byla žalobci naměřena rychlost do 100 km/h, odečtení tolerance 3 km/h tedy bylo v souladu s návodem uvedeného měřiče.

Zavinění

35. Žalobce namítal, že jednal maximálně v nedbalosti nevědomé. K uvedenému třeba uvést, že správní orgán s přestupcem osobně vůbec nejednal, nevyslechl ho k otázce zavinění, a tak jeho závěr, že daný přestupek byl spáchán v úmyslu nepřímém, nemůže být již jen z tohoto důvodu řádně prokázán. Správní orgán zřejmě vyšel z vnější formy celého protiprávního jednání. Přestože tedy úvaha správního orgánu o formě zavinění v úmyslu nepřímém zůstala neprokázána, nemůže tato skutečnost nic změnit na závěru, že se žalobce daného přestupku dopustil zcela jistě formou nedbalostní, což ostatně ani žalobce nevyvracel. A k postihu za daný přestupek, k odpovědnosti za něj, postačí zavinění nedbalostní. Byť je tedy tato žalobní námitka důvodná, nemohla na rozhodnutí ve věci nic změnit.
36. Nad to soud doplňuje, že žalobce nemohl nevědět, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, neboť značka povolující rychlost maximálně 30 km/hod. byla umístěna až za odbočkou, tedy nebylo pochyb o tom, že křižovatka by pokyn udávající značkou rušila. Vyplývá tak z plánu založeného ve správním spisu a též z fotodokumentace. Žalobce měl možnost se s danými listinami seznámit a popřípadě v průběhu dokazování před správním orgánem prvního stupně navrhnout důkazy rozporující výše uvedené. Žalobce však tak neučinil a veškeré námitky projektoval až v žalobě, tedy na ně nemohl správní orgán reagovat. Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě

tak zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že ohrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání ohrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42). Tak tomu bylo i v tomto případě.

37. Rovněž námitku, že účelová komunikace nebyla označena sloupkem, považuje soud za nedůvodnou. Platí zde opětovně již výše uvedené, totiž že správní orgán není povinen provádět dokazování a „domýšlet“ za účastníka veškeré myslitelné varianty jeho obhajoby. Je právě na obviněném přestupci, aby východiska správního orgánu o věcech jinak zřejmých zpochybnil a domáhal se jejich přezkumu. Uvedenou námitkou navíc žalobce navozuje dojem, že v každém okamžiku jízdy po jakékoli komunikaci očekává značící sloupek informující řidiče o povaze dané komunikace. Tak tomu však není a je na odpovědnosti řidiče, respektive účastníka silničního provozu, aby přizpůsobil svůj styl jízdy svým vědomostem o dané lokalitě. V napadeném rozhodnutí správní orgán vyjádřil přesvědčení, že to, že v místě přestupku platil rychlostní limit 30 km/hod, bylo dostatečně prokázáno fotodokumentací z místa přestupku. Správní soud se s těmito závěry ztotožňuje a nevidí pochybnosti o místě spáchání a rychlostním limitu tam platném. Nad to lze podotknout, že námitka žalobce týkající se jeho domněnky o křižovatce je zaznamenána pouze v úředním záznamu sepsaném policií, který sepisuje policista již bez „dozoru“ obviněného přestupce. Sám žalobce své vlastní vyjádření k přestupku na Oznámení o podezření ze spáchání přestupku neuvedl.

Další námitky

38. Pokud jde o absenci ustanovení § 12 a 13 zákona č. 200/1990 Sb. ve výroku rozhodnutí, k tomu soud uvádí, že při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). V posuzovaném případě je zřejmé, podle jakého ustanovení byla pokuta uložena.
39. Správní orgán určil žalobci povinnost podle vyhlášky, která sice byla již v době vydání rozhodnutí zrušena, jak uvádí žalobce, avšak v době spáchání přestupku byla platná. Správní orgán proto postupoval správně dle zákona účinného v době spáchání přestupku.
40. Žalobce se domáhal též užití zákona č. 250/2016 Sb. jako zákona příznivějšího, a to zejména kvůli možnosti uložit sankci pod spodní hranicí sankční sazby. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele (žalobce) by připadalo v úvahu, pokud by se jednalo o případ, na který by mohlo ustanovení přestupkového zákona alespoň teoreticky dopadat. Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo

překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Soud konstatuje, že žádné z výše uvedených okolností v projednávané věci naplněny nebyly, naopak se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu. Nad to samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z beneficie zákona (zejména ad písm. a/), neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie, založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek. Nelze přehlédnout, že nynější věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou (která uhradila za žalobce soudní poplatek), tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejružnější procesní obstrukce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39). Za takovou obstrukci pak lze považovat i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“, kombinované s následným podáváním komplexních žalob. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, „[s]vérazným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci rozhodně nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy“. Dle názoru soudu proto nelze mírnějším zákonným opatřením zvýhodnit někoho, kdo již vynaložil své prostředky na pojištění proti pokutám a již vědomě předpokládá, že se přestupků v budoucnosti může dopouštět.

41. Důvodnou neshledal krajský soud ani žalobní námitku, podle které skutek kladený žalobci za vinu nenaplnoval materiální stránku přestupku. Krajský soud připomíná, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). To samozřejmě neznamená, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. V přezkoumávané věci ale nebyly orgány veřejné správy takové okolnosti zjištěny a nezjistil je ani krajský soud. Zákon o silničním provozu má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu. Nelze dovozovat, že jen „ohrožení“ zájmu chráněného zákonem o silničním provozu nestačí. Naopak podle § 2 odst. 1 použitého zákona o přestupcích je přestupkem „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“. K naplnění materiální stránky přestupku tedy postačí i jen ohrožení chráněného zájmu. V rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, Nejvyšší správní soud výše uvedené shrnul: „Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“
42. Další námitka žalobce směřovala k tomu, že napadené rozhodnutí je zjevně šablonovité. K tomu krajský soud uvádí, že odůvodnění správního rozhodnutí musí obsahovat důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže).

Dále musí být z odůvodnění patrné, z jakých podkladů správní orgán vycházel při rozhodování. Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přiřkl váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňuje zákonné požadavky a námitka jeho „šablonovitosti“ a absence vazby na konkrétní příklad je nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že prvoinstanční, resp. napadené rozhodnutí se opírá o dostatečně zjištěný skutkový stav, který je výsledkem řádně provedeného důkazního řízení, a námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. srpen 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.